

[Grethe Fenger Møller]

gribe ind i en række overenskomstssituationer, men vi ønsker ikke at medvirke til at afskaffe princippet om, at det er arbejdsmarkedets parter, der selv forhandler sine overenskomster, og at de gange, folketinget har grebet ind, har det haft karakter af en undtagelse.

Hvis fremskridtspartiets forslag blev vedtaget, ville det efter vores opfattelse indebære, at der ville ske en statslig fastsættelse af overenskomsterne. Ganske vist anvender man i forslaget udtrykket »forberedelse af overenskomstssituationen 1981«, men der er for mig ingen tvivl om, at hvis der sidder en arbejdsgruppe med den sammensætning og det kommissorium, som fremskridtspartiet har foreslået, så vil det i praksis være således, at denne arbejdsgruppe ligesom vil komme til at lægge op til, hvad der skal være gældende ved overenskomstforhandlingerne.

Derudover mener vi ikke fra konservativ side, at en arbejdsgruppe bestående af 37 personer og med den brede sammensætning, som det er foreslået, er egnet til at forberede eller forhandle overenskomstssituationen.

Vi mener som sagt, at det skal være arbejdsmarkedets parter, der selv forhandler, men vi ser også meget gerne fra konservativ side, således som vi har foreslået det tidligere, at der oprettes et kontaktorgan mellem regeringen og arbejdsmarkedets parter. De trepartsdrøftelser, som statsministeren havde i forbindelse med overenskomstforhandlingerne i foråret, kunne være blevet til noget. Det blev de ikke, fordi man ikke ønskede, at der skulle finde realitetsdrøftelser sted.

Fra vores side kan jeg sige, at hvis regeringen skulle ønske at følge et sådant forslag op om et kontaktorgan, så vil vi fra konservativ side støtte dette. Vi kan derimod ikke støtte det af fremskridtspartiets fremsatte lovforslag.

Nymann (FP):

Med baggrund i hele den lønudvikling, der har været i de sidste år, mener fremskridtspartiet, at vi må se på en eller anden måde at bringe orden i det, så både lønmodtagere og arbejdsgivere kan få et ståsted, for som det er gået hidtil, føler man, at det har vaklet fra det ene til det andet. I de senere år har regeringen grebet ind, men man må altså konstatere, at det ikke har hjulpet – man kan vel sige: tværtimod. Man må konstatere, at

uroen på arbejdspladserne og utilfredsheden i erhvervslivet har været stadig stigende, siden regeringen har taget sig af lønudviklingen her i landet.

Der er ingen tvivl om, at hvis ikke der bliver bragt orden på dette felt, så vil det blive værre og værre fremover. Derfor har fremskridtspartiet foreslået, at vi nedsætter en gruppe af en sådan størrelse, at repræsentanter for arbejdsmarkedets organisationer, erhvervslivet, regeringen, alle, der måtte have indflydelse eller måtte drage fordel af det, skulle have sæde i denne forsamling, sådan at man kunne komme frem til et eller andet rimeligt ståsted for lønniveauet her i landet.

Det må være rimeligt, at sådanne bestemmelser tages, sådan at flertallet i dette land, som er fuldstændig afhængigt af disse aftaler, har mulighed for at disponere lidt for fremtiden, men navnlig sådan, at erhvervslivet kan planlægge på længere sigt. Som det har været indtil nu, må man ændre prisfastsættelsen, hver gang der sker et eller andet med hensyn til beskatning eller lønhævning eller andre ting, og derfor har det ikke været muligt på længere sigt at lave nogen aftaler, som var effektive til at disponere ud fra. Derfor er jeg sikker på, at den måde, hvorpå lønningerne har været fastsat her i landet, har været med til at sinke og tilbageholde den udvikling, som skulle ske i erhvervslivet. Det har næsten været med til at sinke og forhale og undergrave beskæftigelsen, hvilket er baggrunden for den ulykkelige situation, vi står i i dag.

Vi mener, at regeringen må have en central plads i denne gruppe, for vi har konstateret, at det ikke hjælper, at man aftaler en bestemt løn, for så snart lønnen er fastsat, begynder regeringen at regulere i den med skatter, afgifter, moms og andre ting, hvilket undergraver de aftaler, der er lavet, og så begynder man forfra igen. For at få stabilitet i de lønforhandlinger, der er, sådan at både landets konkurrenceevne og fordelingen over hele lønmodtagerskalaen bliver rimelig, bliver vi nødt til at lave et sådant udvalg, således at befolkningen i nogen grad ved, hvordan dens fremtidige lønudvikling bliver. Som det har været indtil nu, har man vaklet fra den ene side til den anden.

Derfor må man konstatere, at ved at regeringen har påtaget sig ledelsen af lønfastsættelsen her i landet, er det faktisk blevet ringe-